

קביעות

במישנה
ובהלכה היומית

במישנה היומית:
סדר נשים
נויר פרק ב' משנה א'
סוטה פרק א' משנה ז'
בהלכה היומית:
ש"ע א"ח
סימן תר"ד סעיף ב' -
תרכ"ג סעיף ו'

בפתח השער

השיטה: צעד ועוד צעד!

ספור די מכה, אף שוה תמיד לשנון:
בצעירותו, נשלח רבנו הקדוש הסטיפלער, מרן הגאון רבי יעקב ישראל קניבסקי זיע"א, למחנה עבודה בסיביר. מעטים היו האנשים ששרדו את השהות במחנה בשפיות. עבודת הפרך, בטמפרטורה שלעמים קרובות ירדה עד ארבעים מעלות מתחת לאפס, הכריעה רבים. בדרך-שונות ומשונות הצליח רבי יעקב ישראל הצעיר לשמר שבת גם במחנה הנורא. בליל שבת אחד קר במיוחד הוא נשלח על ידי המפקד לשמור על המחנה. כל חיל ששמר בפתח המחנה קבל מעיל פרוה עבה לזמן שמירתו, ובתם המשמרת היה מעביר אותו לבא אחריו.

אמנם, כאשר הגיע רבי יעקב ישראל אל המקום, ראה את המעיל תלוי על עץ שעמד במקום, כנראה משום שהחיל שקדם לו בשמירה היה חסר סבלנות ומהר להמלט בתם המשמרת שלו. הקור, כאמור, היה עז ברמת פקוח-נפש.

ואז התעורר בלבו ספק: מצד אחד - הרי חכמים אסרו לעלות על אילן בשבת, ולא מתקבל על הדעת בשום אופן ובכל מצב לעבר על אסור דרבנן. מצד שני - בלי המעיל הלא יקפא למות, ואסור למסור את הנפש על דבר שמתר. "מה נתן לעשות?", הרהר רבי יעקב ישראל הצדיק בלבו.

"בעצם, יש לי רעיון", הבזיקה בראשו המחשבה. "רק חמש דקות אשאר ללא מעיל. אותם בלי ספק אשירד. לאחר מכן, אעלה על העץ ואוריד את המעיל, משום שאז אגיע למצב של פקוח-נפש..."

חלפו להן חמש דקות תמימות, כאשר השומר הצדיק, גדול הדור לעתיד, עומד ורועד מקור. "נו וכי חמש דקות נוספות הן שיקריעו? אהפה אותן, ואז אמהר ללבש את המעיל!", חשב בקרבו.

כך עברו חמש דקות נוספות, ולאחריהן חמש אחרות, ועוד חמש ועוד - עד שהתחלפה לה המשמרת. והמעיל? הוא נותר על העץ...

ספור נוסף, בעל מסר דומה, רק בדייק הפוך:

מגיד המישרים הגאון הצדיק רבי שבתי יודלביץ זצ"ל, פגש פעם שוטר שאינו שומר תורה ומצוות.

הלה התלונן בפניו על מצב הנער החלוני. "מי חשב שעד כדי כך ידרדר המצב?", תהה באזני השוטר. "חשבנו שתהיה מדינה חלוגית, אבל לא דמינו שנגרם ידורו שכורים על הכבישים,

מגיד המישרים
הגה"צ רבי שבתי יודלביץ זצ"ל

לא פללנו שהאלימות תשלט בחוצות, ושבבתי הספר לא יצרכו שוקו בשקית אלא חמרים מסכנים. וזה עוד לפני שמדברים על הפשעים הקשים באמת..."

הג' רבי שבתי, והגיב: אספר לך מעשה שארע עמי. פעם הייתי במגדל שלום בתל אביב, אחד המגדלים הגבוהים בארץ. עמדתי במרפסת המתנשאת ממרומי הקומה השלושים ושתיים והבטתי בנוף. על ידי נעמד לפתע אדם מוזר, העביר את רגלו האחת אל מעבר למעקה הבטיחות, ולאחריה גם את הרגל השנייה. הוא היה נראה כפסע מלקפץ למטה...

צעקתי לו: "מה אתה עושה, טפשו? אם אתה עוזב את המעקה, לא ישאר מומך אפילו אבר אחד שלם! כלום!". הוא הביט בי, בטוח מאד בעצמו. "אתה טועה, אדוני", הוא אמר בבטחון, "אני קופץ רק שתי קומות, ועוצר..."

רבי שבתי סים את ספורו, ופנה אל השוטר החלוני: אדוני השוטר, אין דבר כזה להדרדר אבל לא עד הסוף. נפילה רוחנית בעינים פקוחות לא נתן לעצור. אי אפשר לומר אעשה מה שבא לי, אבל לא אאבד את הצפון. פשוט אין! כי פסיעה ועוד פסיעה ועוד פסיעה אל עבר התהום - ואתה שם למטה, ללא יכלת לקום! מה חשבתם לעצמכם, אחים תועים?!"

גבורה יהודית

רוקד עם דף משניות...

רבות ספר על סאת יסוריו הבלתי נגמרת של כ"ק מרן האדמו"ר מקלויזנבורג זיע"א בשנות השואה האיומה. בתוך כל מוראות וטראות המלחמה, התורה הקדושה היא שהמתיקה לו לרבי מקלויזנבורג זיע"א את אסף מכאוביו ויסוריו.

אמנם, ספור אחד לא נתפס, אחד מני רבים שכאלו, ראוי להיות נכתב על הגליון במדור זה. זהו ספור אותו העיד נצול מחנה עבודה, שהיה עם הרבי באותה העת.

היה זה בחדש תשרי שנת תש"ה. מכונת ההשמדה הנאצית האכזרית עבדה במלוא עצמתה וסדיסטיותה, כאשר הבינו הצוררים כי סופם קרב ובא. מדי יום השמדו אלפי יהודים קדושים במחנות המות השונים.

הרבי מקלויזנבורג זיע"א שהיה אז במחנה העבודה מיהל'דארך שבגרמניה, חג שמיני עצרת קרב ובא והרבי החליט נחושות כי בשום אופן הוא לא יצא לעבודה בנג הקדוש.

ואכן, בהגיע זמן ההתיצבות לעבודה נותר בצריפו.

דא עקא שבמסדר היומי התברר כי חסר אדם אחד. עד מהרה נשלחו חילים לתור אחר החסר, והללו מצאו את הרבי עומד בצריפו שקוע בשרעפי תפלתו.

מהרו הצוררים לסחובו באכזריות אל מקום המסדר, שם נכפת בחבלים והלקה לעיני כל האסירים 50 מלקות. שני נאצים ארורים עמדו משני צדי, וכל אחד מהם חנט בו במגלבו 25 מלקות.

הוא יצא מתחת ידם פצוע נואשות עד שכמעט לא נותרה בו רוח-חיים, ונלקח אל צריף החולים לטיפול רפואי.

ליהודים האמללים שצפו במחזה המחריר היה ברור שאם המכות האיומות הללו הרבי לא ישיר. אך להפתעתם, משחררו לעת ערב מעבודת הפרך, מצאוהו חי וקיים...

למרה התדהמה, בתוך צריף הלינה שלו עמד הרבי, אוחז בוך משניות קרוע שמצא בחר נדח - ותוך שהוא מדדה, ערך הקפות סביב שרפרף קטן...

כ"ק מרן הרבי מקלויזנבורג זיע"א

שני הספורים בעלי משמעות דומה, אם כי משני כוונים מנגדים:

הדרך לחולל דברים בלתי נתנים לשנוי, היא אטית ועקבית, הן לטוב והן למוטב.

בספור הראשון אנו נוכחים כיצד הסטיפלער הקדוש אוזר כוחות נפש עצומים וזוהה את חלול השבת המתר חמש דקות ועוד חמש דקות, עד הסוף הטוב והחייבי.

במעשה השני, לעמת זאת, נתן להבחין בדרך ההפוכה, השלילית. צעד ועוד צעד בכוונים לא טובים, גוררים את האדם לאבד את כל עולמו בזה ובכא.

וכעת, אל השנוי המתרגם בתוכנו:

מישנה ועוד משנה, יום אחר יום, בעקביות ובנחישות - מובקעות את הלב, מחלחלות אל הנשמה, ומחוללות את השנוי הפה מברך.

שלוש הלכות מדי יום, בלי ותורים וללא פשרות, תוך ידיעת משגים בתורה ורכישת כל סוגי ההלכות - עושות בלי שום ספק את העבודה הפנימית המיחלת, וסוללות לנו את הדרך הברוכה של עבודת הקדש ועשיית רצון אבינו הטוב שבשמים!

לזכר עולם יהיה צדיק
מוקדשי לע"נ מחולל ומיסד הארגון
הגאון רבי יונה ב"ר שלמה זצ"ל
שטנצל

קבלת עלוץ המבחנים

ניתן לשלוח בקשה במייל Office@kviuta.org
דרך מערכת קביעותא בטלפון 072-332-30-20 שלוחה 2 < 4
כמו"כ ניתן לענות על המבחנים במערכת זו או ב: kviuta.org
וכן דרך עמדות נדרים פלוס וקהילות ברחבי הארץ

לטיעורים

במשנה ובהלכה היומית
שעות 24
בטלפון 072-332-3020
kviuta.org יכן

הקדמה למסכת נזיר

האומר 'הריני נזיר' נעשה נזיר, והוא בכלל דין נדרים, שנאמר (במדבר ו' ב') 'איש או אשה כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה' וכו' (רמב"ם ריש הל' נזירות), ולכן גם 'דות' ו'כינויים' נחשבים דיבור לעשותו נזיר כמו בנדר, וכן מועילה התרה בפתח או חרטה, וגם מועילה הפרת האב והבעל.

איסורים של נזיר

נזיר אסור בשלשה דברים, ויש בהם שמונה מצוות לא תעשה ושתי מצוות עשה (רמב"ם שם):

א. גפן - אסור לנזיר לאכול ענבים או צימוקים, ובכלל זה הגרעינים ['חרצנים'] והקליפות ['אגים'], וכן אסור לשתות מיץ ענבים או יין, שנאמר (שם פסוק ג-ד) 'חומץ יין וחומץ שכר לא ישתה, וכל משרת ענבים לא ישתה, וענבים לחים ויבשים לא יאכל וכו' מחרצנים ועד זג לא יאכל', ואם עבר במזיד לוקה. [שכר הנאמר לענין נזיר הוא רק שכר הנעשה מייין, [או יין יבש (רשי" עה"ת שם ע"פ הרמב"ם) או תערובת יין (רמב"ם הל' נזירות פ"ה ה"א וה"ט)], ולא שאר דברים המשכרים (גמרא ד', א).]

ב. תגלחת - אסור לנזיר לגלח שער ראשו, אפילו שעה אחת, ולהלכה בין בתער בין במספריים ובין בתלישה בידו, שנאמר (שם פסוק ה') 'תער לא יעבור על ראשו', ואם עבר במזיד לוקה. ועוד חייב במצות עשה לגדל את שערו, שנאמר (שם) 'גדל פרע שער ראשו'.
ג. ליטמא למתים - אסור לנזיר ליטמא למת, [מת מטמא במגע, במשא ובהל], שנאמר (שם פסוק ו-ז) 'על נפש מת לא יבא', ואם עבר ונטמא במזיד לוקה.

שיעור ימי נזירות

שנינו (פ"א מ"ג) 'סתם נזירות שלשים יום', והטעם - להלכה, וכן פירש הרע"ב - משום שאין נזירות פחות משלשים יום, ולכן המקבל עליו להיות נזיר 'סתם' ולא פירש לכמה זמן - שודאי נתכוין לשיעור הפחות ביותר של נזירות - הוא נזיר שלשים יום. אמנם יכול לנדור להיות נזיר לכמה זמן שירצה יותר משלשים יום, ואף לשנים רבות.

הנודר כמה נזירות

יכול אדם לידור להיות נזיר כמה פעמים, ואחרי כל נזירות עושה תגלחת טהרה ומביא קרבנות טהרה, ומתחיל למנות את הנזירות הבאה.

סתירת הימים

ימים שהנזיר טמא בהם בטומאת מת אינם עולים למנין ימי נזירותו, ולכן אם נטמא בטומאת מת ונעשה אב הטומאה שצריך הזאת 'מי חטאת' [מי מעיין שהטילו בתוכם אפר פרה] בשלישי ושביעי ואחר כך טבילה במקוה, כל אותם ימים אינם עולים למנין ימי נזירותו.

ואם נטמא 'מעצמו של מת' (עי' פ"א מ"ב) - שצריך גם תגלחת טומאה וקרבנות טומאה, ע"ל לקמן - הוא סותר את מנינו, ולכן אחרי ח' ימים של סדר טהרתו צריך למנות מחדש את כל מנין ימי נזירותו כפי המנין שנדר. כגון שרץ או נבילה או זיבה, אף הימים שהוא טמא בהם עולים למנין.

תגלחת טומאה וקרבנות טומאה

נזיר שנטמא בתוך ימי נזירותו 'מעצמו של מת' סותר את מנינו (ע"ל לעיל), צריך ליטרה מטומאתו - הזאת שלישי ושביעי - וביום השביעי מגלח את כל שערות ראשו בתער, וגם הפיאות שבעלמא אסור מדאורייתא לגלחם, וביום השמיני מביא קרבנותיו [שתי תורים או שני בני יונה וטמאת לעולה, וכבש לאשם] (פ"א מ"ו). ולכן טומאה הבאה מכח 'עצמו של מת' נקראת 'טומאה שהנזיר מגלח עליה'.

תגלחת טהרה וקרבנות טהרה

אחרי שהשלמים כל ימי נזירותו, חייב הנזיר בתגלחת טהרה וקרבנות טהרה:

תגלחת טהרה - חייב לגלח את כל שערות ראשו בתער, כמו בתגלחת טומאה, ושנינו (פ"ו מ"ה) ש'תגלחת סותרת', ופירשו רוב הראשונים שזו שמגלח באיסור אינו סותר את מנינו כמו הנטמא למת, אלא שבתגלחת טהרה צריך שיהיה לו גידול שער של שלשים יום, ולכן אם גילח באיסור תוך ימי נזירותו ולא נשאר לו במלאת ימי נזירותו שיעור זה, צריך להמתין עד שיש לו, ורק אחר כך יעשה תגלחת.

קרבנות טהרה - חייב להביא שלשה קרבנות - כבש לעולה, כבשה לחטאת ואיל לשלמים - ועמם עשרים חלות, עשר חלות מצות ועשרה רקיקי מצות. מבשלים את הבשר של האיל בעזרה בתוך דוד, ושורפין את השער של התגלחת באש שתחת הדוד. ואחר כך כהן נוטל את 'הזרוע בשילה' מן האיל, וחלת מצה אחת ורקיק מצה אחד, ונותן אותם על כפי הנזיר ומניפם (פ"ו מ"ט).

שער זקנו

הרשב"א (ש"ת ח"א ס' ת"ז) כתב שבכל הפסוקים בענין תגלחת נזיר - הן לענין האיסור והן לענין החיוב בתגלחת טומאה ותגלחת טהרה - נאמר רק שאר ראשו ולא שער זקנו, ואף הוכיח מגמרא (כ"ט, א) שהחיוב תגלחת הוא רק בשער ראשו. [אמנם בזוהר (נשא קכ"ז א') כתוב לענין החיוב לגדל שער ראשו, 'שער רישיה ודיקניה'].

נזיר עולם ונזיר שמשון

הנודר להיות נזיר לעולם או נזיר לכל ימי חייו, הלכה למשה מסיני שמותר לו לגלח קצת את שערו כל י"ב חודש, ובכל פעם שמגלח מביא קרבנות טהרה. [אמנם הנודר להיות נזיר לזמן ארוך שהוא קצוב, כגון לאלף שנה, אע"פ שברור שימות בזמן ההוא, אין דינו כנזיר עולם].

הנודר להיות 'נזיר שמשון' - [הנזירות שהמלאך ציוה על שמשון הגיבור] - אסור בין בתגלחת לעולם, ובזה הוא חמור מנזיר עולם, אבל מותר ליטמא למתים. נזיר שמשון אין לו היתר לנדור על ידי פתח או חרטה (גמרא י"ד א').

מספר מגיד המישרים הרב ישראל מאיר שושן שליט"א:

רבה של בית הכנסת 'חוג חתם סופר' בני ברק, היה הרב אונגר זצ"ל. 350 מתפללים היו בבית הכנסת. רובם ניצולי שואה עם מספרים כחולים על היד.

אחד מהם היה ר' עקיבא שטיינברג, גם הוא ניצול שואה, אשר בשנות הזעם באירופה איבד את אשתו ושישה ילדים, ונותר אדם צעיר בן 30 גלמוד וחסר כל.

בוקר אחד, והוא כבר בן 60, הגיע ר' עקיבא אל רב בית הכנסת, הרב אונגר, כשהוא רועד מבכי: 'רבי, חלום נורא חלמתי בלילה', אמר בדמע, 'אך כדי לספר אותו לרב, עלי להקדים ולספר את ההיסטוריה שלי'.

וכך מגולל ר' עקיבא: הגעתי לאושוויץ בחשוון תש"ה. את כל משפחתי איבדתי ביום שבו הגעתי לשם ונשלחתי מיד לעבודת פרך איזמה בבית חרושת לפחים. בסוף היום הראשון לעבודתי שם, כשאני עדיין בתוך היממה הראשונה לרציחתם של אשתי ושישת ילדי, שכנתי על הדרגש שבור ומיואש.

לפתע חשתי נגיעה רכה בכתפי. היה זה אברך בשם ר' אריה. 'עקיבא, הוא אומר לי, 'לא למדנו היום כלום, בא נלמד משהו'.

ר' אריה איבד באותו היום את שמונת ילדיו, הוא היה תלמיד חכם וידע סוגיות בגמרא בעל פה. התחלנו ללמוד יחד, ור' אריה פשוט העיר אותי לחיים. על בשרי חשתי את מובנו של הפסוק: 'כי הם חיינו... ובהם נהגה יומם ולילה'.

ערב אחד, בחודש אדר, בשכבי על הדרגש אומר לי ר' אריה: 'עקיבא, עוד פחות מחודש פסח - איך נאכל כוית מצה?' איך נקיים 'כערב תאכלו מצות'?! 'ר' אריה', זעקתי בייאוש, 'על מה אתה מדבר, אנחנו פה באושוויץ! היכן נשיג כאן מצה?' ממשיך ר' עקיבא לספר לרב אונגר הקשוב.

'עקיבא, עונה לי ר' אריה במתינות, 'אל תגיד ככה, אנחנו אמנם באושוויץ, אבל הקב"ה הוא כל יכול, 'הבא ליטרה מסייעין בידו'. אל תדאג, עוד נוכה לאכול כוית מצה... כל אותו הלילה לא פסקו התפונות.

מטוסי האויב הפציצו מחסני נשק ומחסני מזון לרוב. למחרת פורים, כשאנו צועדים כהרגלנו לעבודה, גילינו, כי שתי פצצות נפלו על מחסן החיטה. היה זה מחסן אדיר שהכיל טונות של חיטה שיועדו להגנת הצבא הגרמני. החיטה התפזרה על פני כל השטח כמו מרבץ קטום של גרעינים.

הדבר היה לפלא: כמה חלמנו אתמול על מעט חיטה, והנה כל השטח מסביבנו מוצף בחיטה. 'כשחזרנו מן העבודה בשעת לילה מאוחרת, מיהרתי להתכופף ולאסוף שני חופנים, אחד עבורי ואחד עבור ר' אריה. ר' אריה היה המאושר באדם.

ר' עקיבא הוסיף ותיאר להרב אונגר כיצד מצאו אבנים, טחנו עימם את החיטים והפכו אותם לקמח. 'כל לילה טחנו, עד שהגיע ה' בניסן. בשקט ובזריזות חמקנו אל בית החרושת בה עבדתי ושם היו תנורים, ומיהרנו להכין את הבצק: מים, קמח, ליישה מהירה, והנה, הבצק מוכן. רידדנו את המצה כמהירות, ובעזרת מסמר עשינו בה חורים. הוצאנו את הפח מן התנור בהירות, בעזרת סמרטוט, הדבקנו עליו את הבצק, ותוך 3 דקות כבר היתה לנו מצה למהדרין. שני כיתות הכנו לכל אחד. החבאתי את המצה מתחת לחולצה, ושכנו למתנה, כשידי צמודה לגופי, ושומרת על המצה היקרה.

"כשהגענו למתנה", ממשיך ר' עקיבא לספר, 'ראה אחד השומרים את תנוחתי המוזרה, וצעק: 'ז'יד, מה אתה מחביא שם?' בתנועה חדה הרוחיק את ידי מגופי, ושברי מצה צנחו להם בדממה על האדמה הקפואה.

הנאצי לא הסתפק בזאת, ובמגפיו המסומרות ריסק את המצה עד דק. לקניוח הוסיף להכות אותי במכות אדירות. 'צנחתי על המצה מחוסר הכרה. כעבור מספר דקות שבתי להכרתי. הייתי מיוסר כולי, שכרי שברים, אך נזכרתי שיש מתחתי אוצר. מצה מרוסקת אמנם, אבל גם בה אפשר לקיים מצות אכילת מצה. כשכולי אז דם וחלתי לדרגש ובידי האוצר היקר", ממשיך ר' עקיבא לספר.

'חזרתי לדרגש, וכשכולי כאוב הראיתי לר' אריה כי נותר כוית אחד בלבד. ר' אריה פרץ בכי: 'אתה הבאת את החיטים, אתה חטפת מכות על המצה, אבל אנא, רחם עליי, איך אעבור את ליל הסדר בלי לאכול כוית מצה?'

'ר' אריה', ענית בתקיפות, 'אני מותרת לך על ארוחת הערב של מחר ושל מחרתיים, אבל המצה - חייך קודמים - לימדוני חז"ל, אני מותרת!'

'ר' אריה המשיך להתחנן: 'עקיבא, אנא, תן לי את המצה, אומר אתך את ההגדה של פסח, מילה במילה, מ'הא לחמא עניא' עד הסוף, אני מתחנן, תן לי את המצה!'" 'אין על מה לדבר, המצה שלי!', התעקשתי.

ואז הזדקף אריה: 'אתה יודע מה? בא נעשה עסקה. אני אוכל את המצה

מסכת נזיר

נזיר נאסר בשלישה דברים: א. כיון וכף הוציא מן הגפן, שנאמר "כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מן היום מתקצנים ועד יג לא יאכל" (במדבר י, ד), ב. נאסר בתגלחת, שנאמר (שם פסוק ה) "כל ימי נזרו תער לא יעבר על ראשו עד מלאות הימים אשר יזיר לה' קדש יהיה גדל פרע שער ראשו", ג. נאסר להטמא למתים שנאמר "כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא".

האם רצוי לקבל על עצמו נזירות או לא?
איתא בגמרא (נדרים י.) רבי יהודה אומר חסידים הראשונים היו מתאווין להביא קרבן הטאת לפי שאין הקדוש ברוך הוא מביא תקלה על ידיהם, מה היו עושים, עומדין ומתנדבין נזירות למקום כדי שיתחייב קרבן הטאת למקום. רבי שמעון אומר לא נדרו בניו אלא הרוצה להביא עולה מתנדב ומביא שלמים מתנדב ומביא תודה וארבעה מיני להמה מתנדב ומביא, אבל בניו לא התנדבו לא התנדבו כדי שלא יקראו חוטאין שנאמר "וכפר עליו מאשר חטא על הנפש".

וכך איתא במדרש (רבה במדבר י, א) "כל ימי הזירו לה' וגו'", בא וראה שכל מי שמקדש את עצמו מלמטה מקדישין אותו מלמעלה, זה לפי שמזיר את עצמו מן היין ונהג צער בעצמו שלא יגלה ראשו, אחר השמור עצמו מן העבירה, אמר הקב"ה הרי הוא חשוב לפני כהן גדול, מה כהן אסור ליטמא לכל המתים אף נזיר אסור ליטמא לכל המתים, מה בכהן גדול כתיב (ויקרא טז, יב) "כי נזר שמן משחת אלהיו עליו" אף בניו הוא אומר "כי נזר אלהיו על ראשו", מה בכהן כתיב (דה"א טז) "ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים" אף נזיר נקרא קדוש שגא "כל ימי נזרו קדוש הוא לה'".

עליו מאשר חטא על הנפש".
וכן אמר רבי אלעזר הקפר, דתניא רבי אלעזר הקפר רבי אומר וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וכי באיוו נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין.

במי שהוא עתיד להיות רמה ותולעה, העבודה שאגלהך לשמים. מיד עמדתי ונסקתיו על ראשו אמרתי לו, בני כמודר רבו נזירי נזירות בישראל עליך הכתוב אומר "איש כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה'".

אולם אם אין מונתו לשם שמים, כולי עלמא מודו שאין רצוי לנדור בניור. ואם מונתו משום שמתאוה להביא הטאת, בזה נחלקו רבי יהודה ורבי שמעון. כג"ל.

<p>לע"ג הר' יהושע בן ג'ראן ז"ל נלב"ע ה' ניסן</p>	<p>לע"ג ה' הערש צבי בן יוסף ז"ל נלב"ע ד' אדר ב' ולע"ג מרת קלעל בת שמואל אהרן ע"ה</p>
<p>לע"ג מרת רחל בלחה בת ר' משה ע"ה נלב"ע י' ניסן תשפ"א</p>	<p>לע"ג ששון בן שרה סלחוב ז"ל נלב"ע כ"א ניסן</p>
<p>לע"ג ר' אברהם מרדכי בן חיים שמואל ז"ל נלב"ע כ"ב ניסן תשפ"ב</p>	<p>לע"ג מרת טובה בת אליהו ז"ל נלב"ע י"ח ניסן תשע"ג ולע"ג ר' יעקב בן גרשון ז"ל נלב"ע א' באייר</p>
<p>לע"ג חיים בן אסתר ז"ל נלב"ע י' ניסן ולע"ג רינה רגינה בת שרה שרינה ע"ה נלב"ע כ"ה בטבת</p>	<p>לע"ג ה' יהודה בן אלימלך ז"ל נלב"ע כ"ד ניסן ולע"ג מרת צפורה קרסי ב"ר חיים ברוך יהושע צבי ע"ה</p>

ושם אשה גדולה - שלושים לפטירתה

הלימוד החדש נקרא לעילוי נשמתה של אשת חבי הנענית והמסורה, אשה ויאת ה' היא תתולל, אשר עמדה לזמן בעלה בפעולותיו הקדושים לזכרו ודבסו ומסיוחו כדפנת או המשנה הימית והחולקת הימית לרבנות ישראל

מרת נחמה בת רבי משה הלוי זצ"ל שטנצל ע"ה
אלמנת י"ר ונשיא מפעליו הקדוש הרה"ג רבי שלמה שטנצל זצ"ל

נלב"ע י' אדר ב' לסדר יגשש כי תקיבו קרבן מנחה לה תשס"ד
בהמשך פעולת הקדוש תרא נחמתה, ותרא נשמתה צדורה כגורד החיים
ולע"ג בעלה חסידו י"ר ונשיא קביעותא
הרב שלמה בן רבי יונה שטנצל זצ"ל
נלב"ע כ"ט ניסן תשע"ג

חובנים בהגדלות:

מבחינים במשנה הימית 104-097 1 404-397 ומבחינים בהלכה 40 41

ה' ת. לשם, ירושלים	ה' יוסף יצחק רוזנפלד, קרית גת
ה' שמואל דרברמדיקר, ביתר עילית	ה' צבי אריה רוט, אשדוד
ה' איציק ויינגרטן, בני ברק	ה' ברוך מרדכי וולפא, בני ברק
ה' דניאל קסוקר, יוסיביה	ה' גרשון רבינוביץ, בית שמש
ה' יצחק שורץ, בני ברק	ה' דוב בעריש זונאבנד, ביתר עילית
ה' ישראל קנובוביטש, ערד	ה' אפרים בן שטרית, ירושלים
ה' ישראל באש, ירושלים	ה' נועם דוד דרורי, ירושלים
ה' דוד זוהר, בני ברק	ה' אליעזר פוקס, ירושלים
ה' דוד לוי, ביתר עילית	ה' דורון שמי, ירושלים

הנהלת "קביעותא" מאחלת לכל אומדי האסנה וההלכה היומית ולכל בית ישראל

בסח בשדר ושימה

ינוכה לאכול מן הזבחים זמן הפסחים
השנתא הבא בירושלים הבנויה

זמן הקיץ בהתחדשות

ביום א' פר' קדושים - כ"ז ניסן
מתחילים רבבות לומדי המשנה היומית
שלומי אמוני ישראל בלימוד

מסכת סוטה

הוא והצטרף עס אתה ללוינו על מלך
הלימוד 2 משניות ביום